

sin store Regning i Anledning af Alabama-sagen, forelaa der ikke en Krig med fremmede, men det var en Oprørskrig, hvorunder England havde støttet Oprørerne ved at se gennem Fingre med, at dets Undersaatter forsynede et af Oprørerne udrustet Krigsskib med Krigskontrabande. Jeg nærer ikke nogen Tvivl paa dette Punkt, men det er jo i øvrigt et Fortolkningsspørgsmaal. I det praktiske internationale Liv tror jeg i øvrigt ikke, man paa den Maade vil komme ind paa en Strid med Ord om, hvorvidt man kan betragte en Oprørskrig som en Krig eller ikke. — Det ærede Medlem spurgte, om Sygeplejersker paa fremmede Lazaretter vilde falde ind under Bestemmelserne. Jeg tror ikke, man vil anse Bestemmelserne som anvendelige paa dem. Man kan ikke derved siges at tage Tjeneste i krigsførende Magters Hær eller overhovedet foretage en Handling, der falder ind under Lovforslagets Bestemmelser. Det, det kommer an paa, er, om man yder Krigshjælp, og det sker formentlig ikke i det nævnte Tilfælde. Men i øvrigt kan jeg ikke absolut afgørende besvare ethvert Spørgsmaal. Det er min Opfattelse, at ligesom man næppe vil tvivle om, at Lovforslaget vil kunne anvendes paa Oprørere med Vaaben i Haand, saaledes kan det ikke anvendes paa den, der tager Tjeneste i Sygeplejekorpset i en fremmed Hær. — Jeg tror ikke, at det baader denne Sag, at tage paa den med en saa let Haand, som det ærede Medlem gjorde. Man bør se at faa en Lov, der, saa vidt gør ligt, kan tjene os mod Beskyldninger fra krigsførende Magter om, at vi tilsidesætte vore Forpligtelser som neutral Magt. Vi løbe naturligvis altid Fare, men maa søge, saa vidt muligt, at sikre os derimod.

C. Hage: Jeg skal ikke synderlig forlænge denne Forhandling, idet jeg mener, at Detaillerne i Forslaget rettelig bør behandles i Udvalg. Jeg skal kun bemærke dette, at det forekommer mig, at den ærede Minister i sine Udtalelser væsentlig gaar uden om Sagens Kerne. Ingen mener, at det er urigtigt, at vi have Lovbestemmelser, hvorved Regeringen bliver i Stand til at forhindre Undersaatter fra at begaa Handlinger, der med Rette vilde blive betragtede som Brud paa den danske Stats neutrale Stilling. Det er ikke blot ønskeligt, at Regeringen har en saadan Magt i sin Haand, det kan efter Omstændighederne være absolut nødvendigt; derom er der ingen Tvist. Men Spørgsmaalet er, om alle de

her foreslaaede Forbud ere heldige, om den danske Stat kommer i den gunstigste Stilling ved at give disse Forbud det videst mulige Omfang eller om man ikke hellere maa holde sig inden for det, der er almindelig anerkendt som folkeretlig foreskrevet. Jeg finder, at der kan være Fare ved at gaa for vidt, ligesom ved ikke at gaa vidt nok, og jeg har den Tro, at man ved nærmere Overvejelse vil komme til Erkendelse af, at en saadan Fare kan være til Stede. Den ærede Minister fremdrog særlig den engelsk-amerikanske Tvist angaaende Krydseren „Alabama“. Men det er klart nok, at et Tilfælde af den Art falder inden for de Forbud, mod hvilke der ikke fra nogen Side er anket. At en Stat ser igennem Fingre med, at der udrustes Krigsskibe eller Kapere i dens Havne, er utvivlsomt et Brud paa dens Neutralitetsforpligtelser. Derimod er det ikke stemmende med den almindelige gældende Folkeret, om man i det Tilfælde, at enkelte af en Stats Undersaatter deltage i en Krig ved at tage Tjeneste i en af de krigsførende Magters Hære, da vil betragte dette som et Brud paa Neutraliteten fra vedkommende Stats Side. Hvad angaar den engelske Lov, som jeg nævnede, og til hvilken den ærede Minister atter hentydede, skal jeg gentage, at man næppe uden videre kan tage denne Lov lige efter Bogstaven uden at se paa, hvorledes den historisk er fremkommen, og skønt jeg ikke ud fra det Materiale, som jeg har haft til min Raadighed, er i Stand til bestemt at kunne dokumentere det, er jeg tilbøjelig til at tro, at den engelske Paragraf næppe nogen Sinde har været anvendt i den Betydning, som vilde svare til Bestemmelsen i det danske Lovforslag. Men, som sagt, den nærmere Drøftelse af disse Enkeltheder vil bedst foregaa i et Udvalg, hvor det vil være lettere at skaffe alt det fornødne Materiale til Vejre.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal blot gøre en kort Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem nu anførte om, at man ikke skulde tage mere med, end hvad der kunde være praktisk, fornødent og hensigtsmæssigst. Jeg indrømmer, at det er ret naturligt, at der kommer Indvendinger frem med Hensyn til § 1, Punkt 1. Sagen er den, at den Hjælp, der kan ydes af en enkelt Mand, som oftest vil være saa ringe, at den paagældende fremmede Magt ikke vil finde sig foranlediget til at anke derover. Men der er ikke noget i Vejen for med Alabamaaffæren for Øje at tænke sig, at en dansk Mand tager